

ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 4

JEŠTĚ
NEŽ
VEZME

BLAKE PIERCE

Záhady Mackenzie White

Blake Pierce

Ještě Než Vezme

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Ještě Než Vezme / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Záhady Mackenzie White)

Blake Pierce, autor bestselleru NAVŽDY PRYČ (#1 bestseller s více než 800 pětihvězdičkovými hodnoceními), přichází s knihou č. 4 ve vzrušující sérii Záhady Mackenzie White. V knize JEŠTĚ NEŽ VEZME (Záhady Mackenzie White – Kniha 4), se novopečená agentka FBI Mackenzie Whiteová dostává k novému a velice znepokojujícímu případu. V zemědělském státě Iowa se ztrácejí ženy a brzy se objevuje podobnost mezi jednotlivými případy. Všichni se obávají, že jde o práci sériového vraha, který bude jenom zrychlovat tempo vražd. Vzhledem ke svému středozápadnímu původu, se Mackenzie na případ perfektně hodí. Jenže jí samotné se na středozápad vrátit nechce. Rustikální ráz krajiny jí až příliš připomíná duchy vlastní minulosti, které již jednou úspěšně zamknula do skříně. Zároveň také pátrá po vrahovi svého otce, což přináší nové problémy na každém kroku. Znovu ztracena mezi farmami, stodolami, jatkami a nekonečně rovnými silnicemi bez aut, se Mackenzie pomalu vrací do hlubin vlastní duše a dostává se blíže k nočním můrám, které ji kdysi strašily. Ve smrtelné hře na kočku a na myš je konečně schopna identifikovat psychózu vraha, se kterým má tu čest a uvědomuje si, že místo, kam jí to zavede, skrývá ještě mnohem temnější a nebezpečnější tajemství. Temný psychologický thriller se vzrušující zápletkou, JEŠTĚ NEŽ VEZME, je knihou č. 4 v zajímavé nové sérii – s oblíbenou novou hrdinkou – který vás přinutí obracet stránky dlouho do noci. Kniha 5 v sérii Záhady Mackenzie White bude brzy rovněž k mání. Další knihou od Blakea Pierce je kniha NAVŽDY PRYČ (Záhady Riley Page – Kniha 1) . Bestseller s více než 800 pětihvězdičkovými hodnoceními – a navíc ke stažení zdarma!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	23
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	30
KAPITOLA OSMÁ	34
Конец ознакомительного фрагмента.	35

J E Š T Ě N E Ž V E Z M E

(ZÁHADY MACKENZIE WHITE—KNIHA 4)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu musel vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Bullstar v licenci Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

PROLOG

Tohle bylo naposledy, co se rozhodla podepisovat svoje knihy v malém městě, o kterém nikdy předtím ani neslyšela. Rozhodla se, že zavolá svému asistentovi pro styk s veřejností a vysvětlí mu, že to, že město má knihkupectví, ještě neznamena, že je důležité. Sice se na ni asi bude dívat jako na namyšlenou primadonu, ale to jí v té chvíli bylo docela jedno.

Bylo 22:30 a Delores Manningová řídila na dvouprouté silnici, táhnoucí se donekonečna lesem kdesi uprostřed Iowy. Byla si velmi dobře vědoma faktu, že asi tak před deseti mílemi špatně odbočila, protože se její GPS navigace jednoduše odmlčela. Nebyl tu signál. Samozřejmě. Byla to jenom třešnička na pomyslném dortu celého toho příšerného víkendu.

Už jela bez nutnosti otáčet volantem déle než deset minut. Za tu dobu nespatriła žádné značky, domy ani nic dalšího. Jenom stromy a nad nimi až překvapivě krásné hvězdnaté nebe. Už chvíli zvažovala, že zpomalí a jen tak přes plnou čáru se prostě otočí do protisměru. Zdalo se to čím dál více jako dobrý nápad.

Už skoro šlápla na brzdu, když tu cosi explodovalo. Delores vykřikla úlekem a překvapením, ale její hlas se skoro beze zbytku utopil v zaskřípění, když sebou celé auto cuklo, mírně se naklonilo na stranu a začalo samovolně uhýbat doleva.

Podarilo se jí sice dostat se zpátky jakžtakž do přímého směru, ale brzy si uvědomila, že to nebude nadlouho. Tah doleva byl příliš silný. Nakonec to vzdala a jenom navedla auto bezpečně ke krajnici, kde se dvěma koly stále na asfaltu zastavila. Instinktivně zapnula výstražná světla a zhluboka vydechla.

„Do prdele,“ řekla nahlas.

Znělo to jako pneumatika, pomyslela si. A pokud to tak je...sakra, vždyť já ani nevím, jestli tu někde mám rezervu. To mám za to, že se všude vláčím v téhle staré šunce. Začíná se ti to psaní docela dařit, holka. Možná bys občas mohla utratit trochu peněz za letenky a auto z půjčovny, co?

Odjistila kufř, otevřela dveře a vystoupila do noci. Vzduch už byl ostrý, jak se zima pomalu snášela na středozápad a vytlačovala podzim. Delores si přitáhla k tělu kabát a z kapsy vytáhla telefon. Nijak ji nepřekvapilo, když si na jeho displeji přečetla, že tu není žádný signál. Za těch dvacet minut, co se odmlčela navigace, si na to už docela zvykla.

Namísto telefonu se tedy podívala na pneumatiky, aby zjistila, že přední i zadní na straně řidiče, jsou prázdné. A nejenom to. Byly prorazené. Když si jednu z nich prohlédla pozorněji, zjistila, že se na ní ve světle hvězd něco blýská. Poklekla, aby zjistila, co to může být.

Sklo, pomyslela si. Vážně? Jak by mi sklo mohlo takhle prorazit kola?

Prohlédla si pneumatiku pozorněji a objevila několik dalších, poměrně velkých kusů skla. Když se však ohlédla zpátky po silnici, nic tam neobjevila. To však o ničem nevypovídalo, protože měsíc byl povětšinou ukrytý za větvemi stromů a okolí tak bylo temné.

Vydala se tedy ke kufři, i když věděla, že ať už tam nalezne cokoliv, bude to nejspíše k ničemu. I kdyby tam ta rezerva náhodou byla, stejně potřebovala dvě.

Nakonec dveře kufři jenom lehce nadzvedla a rozzlobeně - a trochu i vystrašeně - je zabouchla, aniž by se vůbec obtěžovala se tam podívat. Znovu sáhla po telefonu a s pocitem bezradnosti, se opřela zády o auto. V naději, že vyšší poloha postačí na zachycení alespoň slabého signálu zvedla telefon nad hlavu.

Nic.

Nevyšiluj, poručila v duchu sama sobě. Ano, jsi uprostřed ničeho. Ale dřív nebo později se tu někdo musí objevit. Všechny cesty někam vedou, no ne?

Rozzlobená tím, jak špatně se její víkend vyvíjí, se vrátila do auta, kde topení skýtalo přece jenom příjemnější prostředí. Natočila si zpětně zrcátko tak, aby ihned viděla světla jakéhokoliv auta přijíždějícího zezadu a zadívala se kupředu, aby to samé ohlížela z druhé strany.

Během toho dumala nad nepovedenou autogramiádou, poznamenanou nízkou návštěvností i svými mnohem současnějšími potížemi, když tu spatřila, jak se zepředu přibližují dvě světla. V té chvíli čekala jenom sedm minut, a tak si pomyslela, že alespoň v tuto chvíli má trochu štěstí.

Rozsvítila čelní světla, aby ještě zvýšila vlastní viditelnost, kterou doteď zajišťovaly jenom všechny čtyři blinkry, otevřela dveře a vystoupila. Zůstala stát blízko u auta, ale zároveň mávala na to přijíždějící, které se ukázalo být nákladákem. Ulevilo se jí, když světla začala zpomalovat. Vozidlo sjelo ze silnice k její straně a zaparkovalo čumákem přímo naproti tomu jejímu. Jeho řidič vypnul světlomety a rovněž zapnul výstražné blinkry. Vystoupil.

„Zdravíčko,“ řekl asi tak čtyřicetiletý muž.

„Dobry,“ odpověděla Delores. Prohlédla si jej, ale pořád ještě se příliš zlobila na vlastní osud, než aby si dělala hlavu z cizince, který se tu u ní zastavil uprostřed noci a na míle od civilizace.

„Potíže s autem?“ zeptal se.

„Spousty,“ odpověděla Delores a ukázala rukou k pneumatikám. „Píchl jsem obě najednou. Věřil byste tomu?“

„No, to je hrůza,“ řekl muž. „Volala jste Triple A nebo servis nebo někoho?“

„Nemám signál,“ odpověděla. Skoro ještě dodala, „Nejsem zrovna zdejší,“ ale nakonec si to rozmyslela.

„Můžete si půjčit můj,“ řekl. „Obvykle tu mám minimálně dvě čárky.“

Přistoupil k ní a sáhl do kapsy pro telefon.

Jenomže to, co vyndal, telefon nebyl. Vlastně to hned nebyla schopna poznat. Nevěděla, co vidí. Nedávalo jí valný smysl, co to může být a...

Najednou to letělo rychle na její tvář. Zlomek vteřiny před tím, než došlo k nárazu, konečně poznala tvar té věci, jež si tak rychle nasadil na prsty.

Kovový boxer.

Když ta okovaná pěst narazila do jejího čela, zahřmělo to. Potom následoval blesk bolesti, jenž projel tělem od hlavy dolů a způsobil, že se jí podlomila kolena. Padla na silnici a poslední, co si ještě stačila všimnout, byla světla jeho nákladáku a mužův obličej, který se nad ní téměř ustaraně skláněl. Potom už byla jenom tma.

KAPITOLA PRVNÍ

Mackenzie Whiteová stála pod svým černým deštníkem a dívala se, jak je rakev pomalu spouštěna do hrobu. Lilo jako z konve. Vzlykání zúčastněných se v tom dešti bubnujícím o holou zem i okolní náhrobky skoro dokonale ztrácelo.

Mackenzie se smutnými očima naposledy dívala, jak její bývalý parťák pomalu odchází ze světa živých.

Rakev zvolna sjížděla po ocelových kolejnicích, ke kterým byla připevněna během celého obřadu. Stáli při ní Bryersovi nejbližší. Většina z procesí se po pastorově finální řeči pomalu rozešla, ale tihle zůstali až do konce.

Mackenzie stála trochu stranou. Přišlo jí, že, přesto že si s Bryersem navzájem několikrát zachránili život, vlastně se tak dobře neznali. Fakt, že neměla ponětí, kdo ti lidé kolem rakve jsou, to všechno jenom dokazoval. Byl tam muž, který vypadal asi tak na třicet let a dvě ženy, choulící se pod velkou černou pláštěnkou.

Když se Mackenzie poté odvrátila, povšimla si ještě postarší ženy, jež se rovněž držela trochu dál. Před deštěm se chránila deštníkem. Byla celá v černém a v tom deštivém výjevu jí to docela slušelo. Její vlasy byly dokonale šedé, stažené vzadu do drdolu, ale přesto z nějakého důvodu působila mladě. Mackenzie ji pozdravila pohledem, když kolem ní procházela.

„Znala jste Jimmyho?“ zeptala se jí ta žena najednou.

Jimmyho?

Zabralo skoro vteřinu, než si uvědomila, že ta žena mluví o Bryersovi. Mackenzie jeho křestní jméno předtím slyšela asi jenom jednou nebo dvakrát. Vždy pro ni byl jednoduše Bryers.

Možná jsme si nebyli ani tak blízcí, jak jsem si myslela.

„Znala,“ odpověděla. „Pracovali jsme spolu. A co vy?“

„Bývalá manželka,“ řekla žena, roztrfeseně si povzdechla a potom dodala: „Byl to skvělý chlap.“

Bývala manželka? Bože, já ho fakt vůbec neznala. Záhy jí však odkudsi z podvědomí vyplula vzpomínka, že se během jedné z jejich dlouhých společných jízd zmínil o tom, že byl rozvedený.

„Ano, to byl,“ řekla Mackenzie.

Chtěla té ženě povědět o časech, kdy ji Bryers vedl na cestě k její kariéře, a jak jí dokonce zachránil život. Ale potom si uvědomila, že fakt, že se ta žena nepřipojila k těm třem, stojícím přímo nad hrobem, jistě má svůj důvod.

„Byli jste si blízcí?“ zeptala se jeho ex.

Myslela jsem si to, proběhl Mackenzie hlavou, když se smutně ohlédla k hrobu. Její odpověď však byla jednodušší. „Nijak zvlášť.“

Potom se se smutným úsměvem od ženy odvrátila a vydala se k autu. Myslela na Bryerse...jeho suchý úsměv, který se málokdy doopravdy smál, ale když už se to stalo, tak to bylo jako exploze. Přemýšlela i nad tím, jak teď její práce bude vypadat. Bylo to sice trochu sobecké, ale nemohla si pomoci, aby nepřemýšlela nad tím, jak se změní její situace teď, když muž, jenž byl jejím partnerem, a který ji tak ochranně bral pod svá křídla, je mrtvý. Dostane nového parťáka? Bude ta změna znamenat, že se vrátí zpátky za stůl, kde se bude nimrat na nějakém mizerném podpůrném podúroku, na kterém ve výsledku ani nebude záležet?

Panebože, přestaň myslet na sebe, pomyslela si.

Děšť s neutuchající silou bičoval její deštník. Ten zvuk byl tak silný, že Mackenzie skoro ani nezaslechla vyzvánění vlastního telefonu.

Když si toho konečně povšimla, otevírala zrovna dveře od auta, a tak během nastupování nejenom zavírala deštník ale skoro zároveň i šátrala v kapse kabátu.

„Tady Whiteová.“

“Whiteová, tady McGrath. Jste na tom pohřbu?”

“Zrovna odjíždím,” odpověděla.

“Je mi líto Bryerse. Byl to dobrý chlap. A velice schopný agent.”

“Ano, to byl,” řekla.

Když se v té chvíli však znovu zadívala zapršeným okénkem a skrz déšť zpátky k hrobu, měla pocit, že skoro ani nemá právo to o něm říkat.

“Mrzí mě, že vyrušuji v takovou chvíli, ale potřebuju vás tu zpátky. Přijela byste za mnou do kanceláře?”

Mackenziino srdce se rozbušilo. Znělo to naléhavě.

“Co se děje?” zeptala se.

McGrath byl chvíli zticha, jako kdyby snad váhal nad tím, jestli jí to má povědět už po telefonu nebo ne. Nakonec řekl jenom:

“Nový případ.”

Když dorazila před McGrathovu kancelář, narazila tam na čekajícího Lee Harrisona. Byl to agent, který k ní byl dočasně přidělen, když Bryers ohlásil svou nemoc. Za posledních několik týdnů se stačili seznámit, ale neměli příležitost spolu začít i pracovat. Přišel jí v pořádku – akorát možná občas až příliš opatrný.

“Volal i vám?” zeptala se.

“Ano,” zněla odpověď. “Vypadá to, že nás asi čeká první společný případ. Rozhodl jsem se, že na vás počkám, než zaklepu na dveře.”

Mackenzie si nebyla jistá, jestli k ní cítil tak velký respekt, anebo jestli se McGratha jednoduše nebál. Ať už to však bylo jakkoliv, byl to dobrý nápad.

Zaklepała na dveře a okamžitě zaslechla netrpělivé “Vstupte” zevnitř. Mávla na Harrisona a vstoupili společně. McGrath seděl za svým pracovním stolem a cosi psal do laptopu. Po jeho levici ležely na stole dvě složky a čekaly, až si je někdo převezme.

“Posaďte se, agenti,” řekl jim.

Mackenzie s Harrisonem se každý posadili na jednu z židlí naproti McGrathovi. Mackenzie neuniklo, že Harrison sedí, jak kdyby spolknul pravítko, a jeho oči jsou rozšířené skoro do dvojnásobné velikosti...možná, že v tom nebyl přímo strach, ale rozhodně mu nechyběla nervozita a vzrušení.

“Máme tu případ z rurální Iowy,” začal McGrath. “Vzhledem k tomu, že jste tam vyrůstala, myslím jsem, že to bude něco pro vás, Whiteová.”

Mackenzie si nervózně odkašlala.

“Já jsem z Nebrasky, pane,” opravila jej.

“To je to samé, že?” zvedl obočí.

Zakroutila hlavou. Ti, kteří nebyli ze středozápadu, tohle nikdy nemohli pochopit.

Iowa, pomyslela si. Ano, nebyla to Nebraska, ale stejně to bylo až příliš blízko na to, aby se při pomýšlení, že tam jede, cítila pohodlně. Neměla žádný logický důvod se toho místa bát, vždyť se už přece přesunula do Quantica a začala tu nový život. Dosáhla přitom svého snu a získala práci agentky FBI. Takže proč by jí pomýšlení, že se do těch plání vypraví zpátky, mělo působit takové nervy?

Protože všechno špatný, co tě v životě potkalo, je tam, pomyslela si. Tvoje dětství, bývalí kolegové, záhada kolem tátovy smrti...

“Zmizelo tam několik žen,” pokračoval McGrath. “A zatím to vypadá, že byly uneseny rovnou z těch dlouhých opuštěných silnic. Poslední zmizela včera v noci. Její auto bylo nalezeno na krajnici s dvěma proraženými pneumatikami. O kus dál bylo na silnici rozsypané sklo v až alarmujícím množství. Místní policie má za to, že to bylo nastražené.”

Jednu z připravených složek posunul k Mackenzie, která si ji převzala. Bylo v ní několik fotografií auta a obzvláště jeho pneumatik. Dále viděla, že se ta silnice táhne doslova odnikud nikam

a je z obou stran sevřena hustým lesním porostem. Jeden z obrázků rovněž ukazoval věci, které se v autě našly. Byl tam kabát, malá skříňka s náradím a velká krabice s knihami.

„Co to je za knížky?“ zeptala se Mackenzie.

„Poslední unesená je spisovatelka. Delores Manningová. Google mi pověděl, že zrovna vydala druhou knihu. Takové ty ženské románky. Rozhodně není nijak slavná, takže se nemusíme obávat, že by kolem toho bláznila média...zatím. Silnice byla uzavřena a silničáci dopravu organizují po objížďkách. Takže, Whiteová, potřebuju, abyste co nejdříve seděla v letadle na cestě tam. I když to není zrovna Wall Street, státní stejně nechtějí, aby ta silnice byla uzavřená příliš dlouho.“

V tom okamžiku přesunul McGrath svou pozornost k Harrisonovi.

„Agente Harrisone, potřebuji si s vámi něco ujasnit. Agentka Whiteová má ke středozápadu osobní vazby, takže o jejím nasazení jsem nepřemýšlel ani vteřinu. A i když jsem vás určil za jejího parťáka, tak bych si přál, abyste pro tenhle případ zůstal tady. Chci, abyste byl na velitelství a podporoval ji ze zákulisí. Pokud agentka Whiteová bude potřebovat nějaký výzkum, chci, abyste na tom dělal. A ne jenom na tom. Delores Manningová má svého agenta, vydavatele a tak dále. Pokud to nezabalíme rychle, tak se toho chytí někdo od pisálků. Chci, abyste všechno kryl z téhle stránky. Pokud někdo nakonec hodí hovno do větráku, bude vaše práce to nějak uklidnit. Bez urážky, ale chci, aby tohle dělal zkušenější agent.“

Harrison přikývl, ale zklamání v jeho očích bylo těžké přehlédnout. „Nikdo se neuráží, pane. Rád pomohu, jak budu moci.“

Ale ne, pomyslela si Mackenzie. Jenom ne řiťolezce.

„Takže tam pojedu sólo?“ zeptala se nahlas.

McGrath se usklíbl jejím směrem a zakroutil hlavou. To gesto bylo téměř hravé, což jí potvrdilo, že od prvního, velice podivného setkání s tímto člověkem, už s McGrathem stačili ujít docela dlouhou cestu a někde na ní našli cosi, co by se dalo nazývat přátelstvím.

„Naprosto nehrozí, že bych zrovna vás poslal kamkoliv samotnou,“ odpověděl. „Oznámil jsem agentu Ellingtonovi, že pojedete s vámi.“

„Aha,“ řekla Mackenzie zaskočeně.

Nebyla si jistá, jak se k tomu vlastně postavit. Mezi ní a Ellingtonem panovalo zvláštní napětí – už od prvního setkání, kdy ještě pracovala jako detektiv v Nebrasce. Tehdy se jí s ním pracovalo dobře, ale teď, když byly už věci jinak...inu, rozhodně to však bude zajímavější výlet. Nakonec nejspíše není čeho se obávat. Mackenzie si byla jistá, že dokáže rozlišovat mezi osobními city, které by pro něj možná mohla mít, a svou profesionální kariérou.

„Mohla bych se zeptat proč?“ podívala se na McGratha.

„Už dříve pracoval s místní policií na středozápadě, což sama dobře víte. Také má poměrně impozantní záznam, co se týče práce na únosech. Proč se vlastně ptáte?“

„Jenom mě to napadlo, pane,“ odpověděla. Vždyť i jejich první setkání se odehrálo na středozápadě a řešili přitom případ Strašákového vraha, který byl právě o únosech. „A...no...požádal o tu práci sám?“

„Ne,“ řekl McGrath. „Prostě se na tuhle práci jenom oba perfektně hodíte – on s jeho konexemi a vy díky vaší minulosti.“

McGrath vstal ze židle, čímž byla konverzace skončena. „Během pár minut obdržíte emaily s detaily o vašem letu,“ dodal ještě. „Mám dojem, že vám to letí už za pět minut dvanáct.“

„Ale to je už za hodinu a půl,“ řekla.

„Potom bych vám navrhol pohnout kostrou.“

Mackenzie rychle opustila jeho kancelář. Agent Harrison pořád ještě seděl na židli, jako hromádka neštěstí, a nebyl si jistý, jestli už také může odejít a kam. Mackenzie však neměla čas se zajímat, jestli jí to nemá za zlé. Musela se rychle sbalit a dostat se na letiště, což byla, s limitem půl druhé hodiny, docela výzva.

Ba co více, musela se během té doby i vypořádat s představou, že bude opět přímo pracovat s Ellingtonem.

KAPITOLA DRUHÁ

Poslední metry z letištního parkoviště už Mackenzie absolvovala v běhu. Do letadla se dostala až pět minut poté, co začal boarding, a když se poté prodírala uličkou, hořely jí tváře a nohy se třásly únavou. Napadlo ji, jestli to i Ellington stihnul, ale většinu jejích pocitů jednoduše zabírala radost, že se do letadla dostala ona sama. Ellington je velký kluk – jistě se o sebe dokáže postarat.

Její otázka byla zodpovězena v okamžiku, kdy našla svoje místo. Ellington už tam byl a stačil si i udělat pohodlí na sedadle vedle toho jejího. Když ji spatřil, usmál se na a zlehka jí zamával. Mackenzie zakroutila hlavou a zhluboka si oddychla.

„Náročný den?“ zeptal se.

„No, začal pohřbem v průtrži mračen, na níž plynule navázala McGrathova kancelář,“ odpověděla Mackenzie. „Potom se všechno rozmazalo v jednu uspěchanou šmouhu a teď jsem tady. Ještě není ani poledne.“

„Takže už to může být jenom lepší,“ zavtipkoval Ellington.

Mackenzie zastrčila svůj kufr do horní přihrádky a odpověděla: „Uvidíme. Ale povězte mi, copak FBI nemá vlastní letadla?“

„Ano, ale jenom pro nejurgentnější případy. A pro superstar agenty. Tenhle případ časově citlivý není a my také nejsme zrovna super hvězdy.“

Když se konečně posadila, dovolila si na vteřinku se uvolnit. Potom se podívala na Ellingtona, aby zjistila, že v ruce drží obálku velice podobnou té, kterou obdržela ona.

„Co si o tom případu myslíte?“ zeptal se.

„Myslím, že je příliš brzo na jakékoliv spekulace,“ odpověděla.

Ellington mírně zakoulel očima, ale zároveň se na ni hravě zamračil. „No tak. Musíte přece mít nějaký prvotní názor. Co je to?“

I když nechtěla hlásat svoje myšlenky jenom proto, aby se o pár hodin později ukázaly za zcela scestné, nápad vrhnout se na věci přímo jí naopak nebyl cizí. Navíc to dokazovalo, že je Ellington opravdu tvrdě pracující a odhodlaný agent, jak o něm McGrath mluvil – a jak také Mackenzie sama doufala, že bude.

„Myslím si, že dokud se to problém nazývá zmizení a ne vraždy, máme ještě nějakou naději,“ řekla. „Ale vzhledem k tomu, že ty lidi zmizeli na lokálních cestách, bych řekla, že ten, kdo to dělá, je taky místní a dobře to tam zná. Ty ženy by klidně mohl unášet, zabíjet a jejich těla ukrývat někde v lesích, kde je najde jen a pouze on.“

„Začetla jste se do toho už pořádně?“ zeptal se a ukázal směrem k papírům.

„Ne, ještě jsem neměla čas.“

„Podívejte se na to,“ řekl Ellington a podal jí svojí složku.

Zatímco letušky prováděly pasažéry bezpečnostními opatřeními, Mackenzie se v rychlosti probírala materiály. O pár okamžiků později, kdy se jejich letadlo odlepilo od ranveje a vyrazilo směrem na Des Moines, byla stále ještě ponořená ve studiu. Přesto tam příliš mnoho informací nebylo. Stačily však k tomu, aby si Mackenzie zmapovala události a rozhodla se, jak by měli postupovat po příletu.

Delores Manningová byla třetí ženou, jež zmizela za posledních devět dní. První z nich byla místní a její zmizení nahlásila její dcera. Naomi Nylesová, čtyřicet sedm let. I ona zmizela rovnou ze silnice. Druhou byla žena z Des Moines jménem Crystal Hallová. Měla slušný záznam o promiskuitním chování, když byla mladší, ale celkově nic významného. V době únosu byla na návštěvě místní dobytčí farmy. V prvním případě nebyly odhaleny žádné důkazy o tom, že by to bylo nastražené – jenom auto opuštěné u silnice. Druhé vozidlo byl malý pickup s proraženou pneumatikou. Náhradní rezerva byla připravena k výměně, auto stálo na heveru a kolo s proraženou pneumatikou už bylo sundáno.

Všechny tři únosy se pravděpodobně odehrály v noci mezi 22 večer a 3 ráno. Od prvního už uplynulo celých devět dnů a ještě stále nebyly žádné důkazy ani stopy.

Jako obvykle prolistovala Mackenzie dokumenty hned několikrát, aby si vše zapamatovala. Tentokrát to ale nebyl problém, protože tam opravdu příliš mnoho informací nebylo. Vrátila se zpátky k fotografiím – byly na nich venkovské silnice prodírající se hlubokými lesy jako obrovský had, který ale nemá kam jít.

Pokusila se také představit si tu scénérii očima vraha, který po těch silnicích pod příkrovem noci jezdí. Musel mít trpělivost. A kvůli temnotě musel být zvyklý být o samotě. Tma mu nevadila. Možná, že dokonce práci v temnotě preferoval, nejenom kvůli bezpečnosti, ale také pocitu osamění a izolace. Ten člověk bude nejspíše samotář. Unesl ty ženy rovnou ze silnice a pravděpodobně, když se dostaly do nějaké problémové situace. Oprava auta, propíchnutá kola. To znamenalo, že to nejspíše nedělal ze sportu. Prostě ty ženy chtěl. Ale proč?

A co ta poslední zmizelá, Delores Manningová? Třeba byla místní a měla v té oblasti nějakou minulost, přemýšlela Mackenzie. Buď to, anebo byla sakramentsky odvážná, že jezdila po těch silničkách takhle pozdě v noci...protože, ať už to byla sebelepší zkratka, nebylo tam jednoduše bezpečno.

Rozhodla se, že bude lepší doufat, že ta žena byla odvážná. Protože odvaha, nezáleží na tom, jak moc paličatá, často lidem pomáhá se vypořádat s náročnými situacemi. Je to více než jenom odznak cti, je to psychické nastavení, jež lidi pohání kupředu. Mackenzie si představovala Delores Manningovou, nadějnou spisovatelku, jak projíždí v noci po té silnici. Vyšlo jí, že ať už byla odvážná, či ne, nebyla ta představa nijak příjemná.

Skončila s prohlížením a podala složku zpátky Ellingtonovi. Podívala se přes něj k okénku, za kterým se přelévaly bělostné mraky. Po chvíli zavřela oči, a dovolila své mysli zatoulat se ne do Iowy, ale do sousední Nebrasky. Na místo nekonečných plání a temných lesů, kde znali vysoké domy a dopravní zácpy jenom z televize. Nijak zvlášť jí to nechybělo, ale přesto se nemohla ubránit zvláštnímu vzrušení z toho, že se svým způsobem vrací domů.

“Whiteová?”

Při zvuku svého jména otevřela oči a podívala se na Ellingtona. Musela usnout. “Ano?”

Nějak jste na pár minut vytuhla. “Všechno v pořádku?”

“Jsem,” odpověděla.

A byla to naprostá pravda. Byla v pořádku. Prvních šest hodin jejího dne bylo fyzicky i psychicky náročných, ale teď tu seděla vznášející se v oblacích vedle dosti nečekaného dočasného partnera, a cítila se skvěle.

“Mohu se vás na něco zeptat?” řekla.

“Jen si poslužte.”

“Požádal jste o to, abyste na tomhle se mnou pracoval?”

Ellington ihned neodpověděl. Mackenzie viděla, jak se kolečka jeho mysli protočila a přemýšlela, jestli Ellington mohl mít nějaký důvod jí lhát.

“No, doneslo se mi o tom případu a, jak dobře víte, mám dobré pracovní vztahy s naším oddělením v Omaze. Vzhledem k tomu, že právě to je od Iowy nejbližší, přihlásil jsem se na to. Když se mě potom zeptali, jestli mi vadí, že na tom budu dělat s vámi, nic jsem nenamítal.”

Mackenzie přikývla. Najednou se cítila špatně jenom proto, že přemýšlela o tom, jestli se jí Ellington nepokusil nadběhnout. Zatímco ona k němu chovala jakési city (jestli byly více fyzické nebo emocionální, to sama nikdy pořádně nezjistila), on jí nikdy nedal žádný důvod myslet si, že to cítí těž. Stále bylo příliš snadné si vzpomenout, jak po něm vyjela, když se poprvé setkali v Nebrasce, a on ji odmítl.

Pojďme prostě doufat, že už na to na všechno zapomněl, pomyslela si. Teď jsem někdo jiný, on má spoustu starostí sám se sebou a navíc spolu pracujeme. Co se stalo, stalo se. Ale je to pryč.

“A co vy?” zeptala se. “Co vy si o tom myslíte?”

“Myslím si, že ty ženy nehodlá zabít,” odpověděl Ellington. “Žádné stopy, žádné předvádění se, a, stejně jako vy, si myslím, že je místní. Řekl bych, že je možná jenom sbírá...ale proč, o tom se neodvažuji spekulovat. Pokud mám ale pravdu, tak to není nic dobrého.”

Mackenzie musela souhlasit. Pokud někdo ženy jenom unášel, muselo mu dříve nebo později dojít místo. A možná i zájem...což znamenalo, že s tím dříve nebo později přestane. To byla teoreticky dobrá věc, ale také to znamenalo, že potom jeho stopa vychladne, aniž by za sebou někdy zanechal něco, čeho by se mohli chytit.

“Myslím, že máte pravdu s tím, že je sbírá,” odpověděla. “Jde po nich, když jsou zranitelné – když jsou zaměstnané svými auty a koly. Spíše se za nimi plíží, než aby se přímo ukázal. To znamená, že bude plachý.”

Ellington se ušklíbl a řekl: “Hm, to je dobrý postřeh.”

Jeho škleb se proměnil v úsměv, od kterého musela uhnout pohledem, protože věděla, že by vyústil k pohledu do očí, který se jim tu a tam stával. Ty pohledy trvaly příliš dlouho na to, aby byly neškodné. Namísto toho se zadívala zpátky ven z okna, kde nyní bylo modré nebe a dole pod nimi mraky nad americkým středozápadem, jenž už se musel rozkládat na zemi.

Vzhledem k tomu, že s sebou neměli skoro žádná zavazadla, prošli Mackenzie s Ellingtonem letištěm úplně bez problémů. Během rolování po přistání jí Ellington pověděl, že už mají plán postupu (nejspíše vznikl v době, kdy se řítila do svého bytu a balila si věci). Měli se setkat se dvěma místními agenty a spolupracovat s nimi, aby byl případ vyřešen tak rychle, jak jen to bude možné. Vzhledem k tomu, že ani nepotřebovali vyzvednout velká zavazadla, vydali se rovnou za nimi.

Setkali se v jednom z nesčetných Starbucksů přímo na letišti. Ellington se ujal vedení, protože bylo jasné, že jej McGrath považoval za hlavu celé operace. Proč jinak by právě jemu pověděl, kde se má s agenty setkat? Proč jinak by o všem věděl s předstihem, aby mohl na letišti být včas a vše si pohodlně vyřídit?

Jejich dva agenti byli opravdu těžko k přehlédnutí. Mackenzie si sama pro sebe povzdechla, když zjistila, že jsou to oba muži. Jeden z nich ale vypadal jako nováček. Nebyla šance, že by mu bylo víc než dvacet čtyři let. Jeho partner vypadal naopak ostříleně – a nejspíše už mu táhlo na padesát.

Ellington se vydal rovnou k nim a Mackenzie jej následovala. Ani jeden z agentů nevstal, ale ten starší nabídl Ellingtonovi ruku.

“Agenti Heideman a Thorsson, je to tak?” zeptal se Ellington.

“Jsem vinen,” řekl ten starší. “Já jsem Thorsson a tady můj partner je Heideman.”

“Rád vás poznávám,” řekl Ellington. “Jsem zvláštní agent Ellington a tohle je moje partnerka, agentka Whiteová.”

Všichni si potřásli rukama způsobem, jenž byl pro Mackenzie od příchodu k FBI už skoro nudný. Bylo to jako formalita, kterou bylo nutno podstoupit, než se přešlo k důležitějším věcem. Heidemanova ruka byla vlhká a jeho stisk velice slabý. Nepůsobil sice nervózně, ale jistě byl trochu nesmělý a nesvůj.

“Takže, jak daleko se nacházejí ta místa činu?” zeptal se Ellington.

“Nejbližší je zhruba hodinu jízdy odsud,” odpověděl Thorsson. “Ty další jsou potom deset nebo patnáct minut od něj.”

“Máte od rána něco nového?” zeptala se Mackenzie.

“Nic,” odpověděl Thorsson. “To je jeden z důvodů, proč jsme vás zavolali. Ten chlápek už si vzal tři ženské a my nejsme schopni nalézt sebemenší stopu. Věci zašly tak daleko, že zvažujeme o instalaci kamer kolem místních silnic. Jenže jak bychom mohli pod dohled kamer dostat celých sedmdesát pět mil silnice?”

“No, technicky by to možné bylo,” řekl Heideman. “Ale chtělo by to tak tunu kamer a pořádný rozpočet. Takže to lidi z vedení považují za poslední možnou variantu.”

„Mohli bychom se vydat na první místo činu?“ zeptal se Ellington.

„Jistě,“ odpověděl Thorsson. „Budete chtít nejdřív vyřešit hotely a takové věci?“

„Ne,“ odpověděla Mackenzie. „Vrhněme se rovnou do práce. Pokud říkáte, že je tu tak velký úsek silnice, který musíme pokrýt, tak bychom neměli ztrácet čas.“

Zatímco Thorsson s Heidemanem pokývali hlavami, Ellington se na ni pobaveně podíval. Mackenzie si nebyla jistá, jestli je to kvůli jejímu odhodlání dostat se na místo činu tak rychle, jak jen to bude možné, anebo údivu, že nenechává veškeré vedení jenom na něm. Pevně však věřila, že nevyčítal, že myšlenka přiblížit se v jeho přítomnosti k jakémukoliv hotelu, ji naplňovala až příliš mnoha různými emocemi.

Starbucks opustili v útvaru, jenž by se dal nazývat frontou. Mackenzie byla příjemně překvapena, když jí Ellington podržel dveře, aby se ujistil, že není v řadě poslední.

„Víte,“ řekl Thorsson a ohlédl se za nimi, „jsem rád, že se tam chcete vypravit rovnou. Kolem toho případu jsou nějaké divné vibrace. Můžete to cítit, když mluvíte s místními policajty a na nás už to pomalu začíná působit taky.“

„Vibrace?“ zeptala se Mackenzie.

Thorsson s Heidemanem se na sebe ustaraně podívali, než Thorsson s trochu pokleslými rameny odpověděl: „Jakože se prostě nic neděje. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Není tam opravdu ani jediná stopa. Ten chlápek je jako duch.“

„S tím snad dokážeme pomoci,“ řekl Ellington.

„V to doufám,“ pokračoval Thorsson. „Protože momentálně si skoro všichni myslí, že ho prostě nikdy nemůžeme najít.“

KAPITOLA TŘETÍ

Mackenzie byla velice překvapená, že místní kancelář vybavila Thorssona s Heidemanem Chevroletem Suburban. Po jízdě ve svém vlastním křápu a uniformních automobilech z půjčoven, se kterými se posledních pár měsíců potýkala, konečně měla pocit, že cestuje stylově. Když o hodinu a deset minut později dorazili na první místo činu, byla však už ráda, že může ven. Nebyla zvyklá na takový komfort a během jízdy zjistila, že se v tom vlastně necítí nijak příjemně.

Thorsson zaparkoval u krajnice státní silnice číslo 14, což byla jednoduchá dvouproutá komunikace táhnoucí se hlubokými lesy Iowy. Po cestě si Mackenzie všimla několika odboček na prašné cesty, které se zdály všechny víceméně zapomenuté. Každou přehrazovaly dva kůly, mezi nimiž se táhnul drát či řetěz. Jinak už tam nebylo nic než stromy a stromy.

Thorsson s Heidemanem je dovedli k několika místním policistům, kteří na ně jenom nezúčastněně mávli na pozdrav. Vpředu před nimi stálo mezi dvěma zaparkovanými policejními vozy červené Subaru. Obě kola na straně řidiče byla prázdná.

„Jaká je policejní přítomnost tady kolem?“ zeptala se Mackenzie.

„Maličká,“ odpověděl Thorsson. „Nejbližší město je Bent Creek. Žije tam zhruba devět set lidí. Jejich policejní posádka se skládá z jednoho šerifa – který je teď mimochodem tady – dvou zástupců a sedmi pochůzkářů. Bylo tu pár stáťáků z Des Moines, ale v momentě, kdy jsme se do toho vložili my, se zase stáhli. Teď je to záležitost FBI. Zhruba tak vypadá současná situace.“

„Takže jsou rádi, že jsme sem do těch lesů přijeli na pomoc?“ zeptal se Ellington.

„Absolutně,“ odpověděl Thorsson.

Došli k autu a pár chvil kolem něj jenom tak kroužili. Mackenzie se přitom stačila podívat i zpátky k policistům. Pouze jeden z nich se skutečně zajímal, co tam ti agenti FBI dělají. To jí ale vůbec nevadilo. Obvykle totiž tihle policisté nejnižších úrovní věci jenom komplikovali a nadělali více nepořádku, než zajistili stop. Bylo by skvělé dělat na tomhle případu, aniž by se člověk musel ohlížet na uražené ego místního sboru.

„Bylo v autě už provedeno zjištění otisků prstů?“ zeptala se.

„Ano, dnes ráno,“ řekl Heideman. „Můžete se tam podívat.“

Mackenzie otevřela dveře u spolujezdce. Rychlý pohled dovnitř jí prozradil, že v tom autě možná už byly sejmuty otisky prstů, ale jinak nebylo za důkazní materiál zajištěno vůbec nic. Na sedadle spolujezdce dokonce pořád ještě ležel mobilní telefon. Na palubní desce potom našla balíček žvýkaček a několik zmačkaných a poházených poznámkových papírků.

„Tohle je auto té spisovatelky, že?“ zeptala se.

„Přesně tak,“ odpověděl Thorsson. „Delores Manningová.“

Mackenzie pokračovala v ohledání vozidla. Našla Deloresiny sluneční brýle, víceméně prázdný diář, pár kopií literárního magazínu The Tin House na zadním sedadle, společně s drobnými mincemi tu a tam. V kufru byla pouze krabice s knihami. V ní bylo osmnáct kopií knihy nazvané Zaslěpena láskou od Delores Manningové.

„Byly otisky sejmuty i tady vzadu?“ zeptala se.

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděl Heideman. „Je to jenom krabice s knížkami, že?“

„Ano, ale pár jich chybí.“

„Vracela se z autogramiády,“ řekl Thorsson. „Nejspíše je prodala nebo rozdala.“

Nebylo to nic, co by stálo za dohady, a tak to nechala být. Přesto však nakonec dvě knihy prolístovala. Obě byly od Manningové podepsány na titulní straně.

Mackenzie vrátila knihy zpátky do krabice a namísto nich se začala zabírat silnicí. Kráčela po jejím okraji ve snaze nalézt jakékoliv známky, že tam bylo nastraženo něco, co by pneumatiky

prořízlo. V jednom okamžiku se ohlédla za Ellingtonem a s uspokojením zjistila, že ten už se mezitím věnuje pneumatikám samotným. I z místa, kde stála, viděla na slunci se třpytící střepy trčící z kol.

Na silnici o kus dál bylo toho skla více. Sluneční paprsky, které si proklestily cestu skrz koruny stromů nad silnicí, dopadaly přímo na něj a činily ten pohled jaksi strašidelně krásným. Mackenzie došla až k tomu místu a přidřepala, aby si vše lépe prohlédla.

Na první pohled bylo jasné, že tu to sklo bylo rozmístěno záměrně. Bylo poházeno především podél dvojité žluté čáry ve středu vozovky. Bylo to několik kupek tu a tam, ale ta největší byla umístěna tak, aby na ní někdo, kdo tudy pojede, musel v každém případě najet. Na silnici leželo i několik větších střepů, které nejspíš nebyly zasaženy a tedy nebyly rozdraceny na malé kousíčky jako ostatní. Mackenzie zvedla ze země jeden z větších střepů a prohlížela si jej.

Na první pohled to bylo tmavé sklo, ale když se Mackenzie podívala pozorněji, zjistila, že bylo ve skutečnosti obarveno do černa až později. Aby neodráželo tolik světla od blížících se světel, pomyslela si. Někdo, kdo by tu projížděl v noci, by viděl lesk skla na silnici, ale ne, když bylo obarveno černou barvou.

Vybrala si pár větších kousků a zkusila na nich zaškrábat nehtem. Sklo, které se objevilo pod barvou bylo dvou různých barev. Většina byla jednoduše čirá, ale několik střepu mělo lehce zelený nádech. Všechny byly příliš tlusté na to, aby mohly pocházet z obyčejné pивní lahve nebo něčeho podobného. Spíše to vypadalo na sklo používané k výrobě nádobí. Některé kusy byly půl druhého palce silné i poté, co se po nich prohnala váha auta Delores Manningové.

„Všimnul si někdo, že je to sklo posprejované?“ zeptala se.

Policisté u krajnice se na sebe podívali zmatenými pohledy. Dokonce i Thorsson s Heidemanem na ni pohleděli s otázkou.

„To znamená, že ne,“ doplnil to Thorsson.

„Byly už ty střepy sebrány a analyzovány?“ ptala se Mackenzie dál.

„Sebrány, ano,“ odpověděl Thorsson. „Analyzovány, ne. Ale jeden tým na tom teď dělá. Výsledky bychom měli mít do pár hodin. Předpokládám, že nám podají i zprávu o tom spreji.“

„Ale na ostních místech tohle sklo nebylo, že?“

„Přesně tak.“

Mackenzie vstala, ještě jednou se zadívala na sklo a v duchu si začala upravovat profil podezřelého, jenž si vytvořila v letadle.

Žádné sklo na předchozích místech, přemýšlela. To znamená, že mu záleželo na této konkrétní ženě. Proč? Možná, že ty první dvě zmizení byly jenom náhody. Možná, že podezřelý byl jenom ve správný čas na správném místě. Pokud by tomu tak bylo, šlo o definitivní důkaz toho, že je místní – vesnický člověk, ne někdo z města. Jenže také je chytrý a plánuje. Neprovádí ty akce jenom tak od boku.

Ellington došel k ní, aby sklo prozkoumal sám. Ani se na Mackenzie nepodíval, když se zeptal: „Nějaké nápady?“

„Pár.“

„Například?“

„Je to venkovan. Nejspíše místní, jak jsme si mysleli. Také si myslím, že tenhle únos byl plánován. Propíchnutá kola...udělal to schválně. Pokud na předchozích místech nebylo sklo, nastražil jej pouze tentokrát. Takže si myslím, že nad předchozími únosy neměl kontrolu. Měl jenom štěstí. Ale tenhle...na tom už musel trochu pracovat.“

„Myslíte, že stojí za to promluvit si s rodinou?“ zeptal se Ellington.

Mackenzie si nebyla jistá, jestli ji zkouší podobně, jako to dělával Bryers, anebo jestli jej opravdu zajímá postoj, který by ona zaujala.

„Je to nejrychlejší způsob, jak získat nějaké odpovědi, který momentálně asi máme,“ odpověděla. „I kdyby to nakonec nic nepřineslo, budeme mít splněnou jednu povinnost.“

„To zní, jak když to říká nějaký robot na psaní učebnic,“ usmál se Ellington.

Mackenzie to ignorovala a namísto toho přešla k zadní straně vozu. Thorsson s Heidemanem je oba jenom sledovali.

„Víme, kde Delores Manningová bydlí?“ zeptala se Mackenzie.

„V Buffalu v New Yorku,“ odpověděl Thorsson. „Ale její rodina bydlí nedaleko Sigourney.“

„To je tady v Iowě, že?“

„To je,“ řekl Thorsson. „Její matka žije asi tak deset minut od města. Otec zemřel. Nikdo její rodinu ještě o jejím zmizení neinformoval. Podle toho, co víme, tak je nezvěstná jenom něco kolem dvaceti šesti hodin. A, i když to nemůžeme potvrdit, říkali jsme si, jestli rodinu náhodou nenavštívila, když byla v Cedar Rapids na autogramiádě.“

„Myslím, že by měli být informováni,“ řekla Mackenzie

„Souhlas,“ přidal se k ní Ellington.

„Posлуšte si,“ uchechl se Thorsson a trochu sarkasticky dodal. „Sigourney je odsud asi tak hodinu a čtvrt autem. Rádi bychom se přidali, ale to nebylo v našich příkazech.“

Když tu větu dokončoval, přišel k nim jeden z policistů. Jeho odznak jim pověděl, že právě tohle je šerif této oblasti.

„Potřebujete nás k něčemu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Ellington. „Možná jenom kdybyste nám mohl povědět o nějakém dobrém hotelu tady v okolí.“

„V Bent Creeku je jenom jeden,“ řekl šerif. „Takže to je jediné místo, které můžu doporučit.“

„Dobrá, vypadá to, že tedy na vaše doporučení dáme. Také by se nám hodilo jedno další ohledně pronájmu vozidla.“

„To vám můžu zařídit sám,“ řekl šerif a nechal to, jak to bylo.

S lehkým pocitem, že byli tak trochu odbytí, se Mackenzie vrátila k Suburbanu a posadila se na zadní sedadlo. Zatímco zbylí tři agenti nasedali, Mackenzie začala přemýšlet o těch prašných odbočkách, které viděla po cestě sem. Kdo ty pozemky vlastní? Kam ty cesty vedou?

Po cestě do Bent Creeku se v Mackenziině hlavě rodily další a další otázky...některé nedůležité, ale jiné naopak ovoce nést mohly. Všechny si je snažila zapamatovat a zároveň nadále přemýšlela o tom skle na silnici. Pokoušela se představit si, jak je někdo barví na černo s vědomým úmyslem, že tím zastaví něčí automobil.

Vypovídalo to něčem více než o pouhém záměru. Bylo v tom i pečlivé plánování a znalost dopravních podmínek na státní silnici 14, to vše pozdě v noci.

Náš člověk je nebezpečně chytrý, přemýšlela. Také je to plánovač a zdá se, že jde výhradně po ženách.

Sumírovala si v duchu profil jejich člověka, když tu si najednou uvědomila, že je čím dál více nervózní...měla pocit, že by měli jednat rychle. Nemohla se zbavit dojmu, že někde za těmi stromy kdosi rozbíjí další sklo a barví je sprejem.

A především plánuje únos další oběti.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když Delores Manningová otevřela oči, pomyslela na svou matku. Matku, která žila ve shnilém přívěsu kousek od Sigourney. Byla to velice hrdá až tvrdohlavá žena a Delores ji po skončení akce v Cedar Rapids plánovala navštívit. Právě totiž podepsala se svým vydavatelem kontrakt na další tři knihy, a tak pro matku vypsala šek na 7000 \$ a doufala, že budou rozumně využity. Možná, že to bylo trochu snobské, ale Delores se styděla za to, že její matka žila z podpory a že si jídlo kupovala na přidělové lístky. Bylo tomu tak už od doby, kdy zemřel její otec a...

Mlhavá představa matčiny tváře pomaloučku mizela, jak si Deloresiny oči přivykaly na temnotu. Seděla zády opřená o něco tvrdého a téměř chladného na dotek. Pomaloučku a opatrně se pokusila vstát. Nebylo to však ani dostatečně pomalé ani opatrné. Těsně před tím, než se Delores narovнала, najednou narazila hlavou do stropu, jenž měl stejný povrch jako stěna za zády.

Zmateně zahmatala rukama kolem sebe a zjistila, že je ten povrch všude, a že je ani nedokáže natáhnout. Její dech se zatřásl počínající panikou a ona si zároveň všimla, že přímo před sebou vidí tři stejné pruhy světla. To jí leccos napovědělo.

Byla v nějakém kontejneru... byla si docela jistá, že je ocelový nebo vyroben z nějakého jiného kovu. Prostor uvnitř nebyl vyšší než čtyři stopy, takže pokoušet se vstát nemělo smysl. Zároveň měla pocit, že to místo nemá více než čtyři stopy ani na šířku a na délku. Její dech byl najednou mělký a točila se jí hlava.

Natlačila se obličejem proti stěně před sebou a nasála přes mezery mezi mřížemi čerstvý vzduch. Každá mezera byla jenom asi šest palců dlouhá a na šířku mohla mít jenom pouhé tři palce. Vzduch, jenž Delores nasála, ji však přinesl pramalou úlevu. Bylo v něm cosi sladkého a velmi nepříjemného.

Odkudsi z dálky, zdálo se to tak daleko, že to klidně mohl být nějaký jiný svět, uslyšela slabý kňučivý zvuk. Někaký stroj? Nebo to bylo zvíře? Ano, zvíře... jenže jaké? Možná prasata?

Dýchajíc poněkud klidněji, se nahrbila ještě více a podívala se skrz mříže ven.

Spatřila prostor, jenž silně připomínal vnitřek velké dřevěné zemědělské stodoly. Dobrých dvacet stop vpředu byla velká vrata. Byla zavřená, ale nepřiléhala do svého rámu dokonale, a tak tu a tam dovnitř pronikaly paprsky denního světla. Podtrženo sečteno, toho Delores sice neviděla mnoho, ale i tak to vypovídalo o pořádné šlamastice.

Musela rychle něco udělat. V novém záchvatu hrůzy ustoupila o krok zpět a vyrazila kupředu přímo proti mříži. Při nárazu vzlykla. Stěna se však ani nehнула - pouze slabounce zavržala.

Cítila, jak její panika roste a věděla, že musí rychle zkusit použít tu trochu logického uvažování, která ji ještě zůstala. Začala rukama šátrat po dně kotejneru. Doufala, že se jí třeba podaří najít nějaká madla, šrouby či cokoliv, co by jí mohlo otevřít cestu na svobodu. Nebyla žádnou siláčkou, ale pokud najde byť jen jediný šroubek, který bude uvolněný...

Nebylo tam nic. Učinila druhý pokus na zadní stěně, ale potázala se stejným výsledkem.

Zoufale vykopla plnou silou proti dveřím s mříží. Když ani to nepřineslo žádný výsledek, vzdálila se až k protější stěně kontejneru, natočila se pravým ramenem proti dveřím a s odrazem od stěny na ně naběhla. Výsledkem toho pokusu bylo, že ji zpětný náraz odrazil dozadu a na záda. Přitom se udeřila hlavou o stěnu kontejneru a narazila si páteř.

Do hrdla se jí dral křik, ale nebyla si jistá, jestli by zrovna to byl ten nejlepší nápad. Vzpomínala si na toho muže z nákladáku, který zastavil u silnice a potom ji napadl. Opravdu si přála, aby se sem teď vrátil?

Ne, to tedy ne. Přemýšlej, prikazovala sama sobě. Použij ten svůj tvořivý mozek a vymysli, jak se odsud dostaneš.

Jenže myslet prostě nedokázala. Takže, i když se jí podařilo zadržet výkřik, jenž se už už dral ven, se slzami už nijak úspěšná nebyla. Ještě jednou zuřivě nakopla dveře kontejneru a potom se vrátila

do pozice, v níž se probudila. Vzlykala tak tiše, jak jen to šlo, pohupovala přitom tělem dopředu a dozadu a pohled udržovala upřený na té malé mřížce, jíž dovnitř pronikala ta trocha prachem zakaleného světla.

Pro tu chvíli to bylo všechno, co Delores Manningová mohla dělat.

KAPITOLA PÁTÁ

Mackenzie se vůbec nelíbilo, že její myslí proudí jedno klišé za druhým, když s Ellingtonem vjeli do brány Sigourney Oaks Mobile Home Court. Mobilní domky byly všechny zaprášené a zdálo se, že je drží pohromadě možná právě jenom ten prach. Automobily, zaparkované před většinou z nich, na tom byly velice podobně. Na mrtvém trávníku kolem jednoho z přívěsů, seděli na skládacích zahradních židlích dva muži bez košil. Mezi nimi stála malá lednička na pivo a kolem několik zmačkaných plechovek...bylo 16:35.

Domov Tammy Manningové, matky Delores, byl zhruba uprostřed osady. Ellington zaparkoval jejich auto z půjčovny vedle dobitého pickupu Chevy. Auto jež si vypůjčili vypadalo lépe než většina v osadě, ikdyž ne o mnoho. Výběr v půjčovně Smith Brothers Auto byl uzoučký a oni nakonec skončili s Fordem Fusion 2008, který zoufale potřeboval nový lak i pneumatiky.

Když kráčeli po křivých shodech ke dveřím, Mackenzie celé to místo rychle zhodnotila. Pár děcek tahalo svoje hračky v prachu opodál. Po cestě prošla sotva náctiletá dívka s očima přibitými na displeji telefonu a z díry ve špinavém tričku jí koukalo břicho. O dva přívěsy dál ležel na zemi starý muž, nahlížel pod sekačku a v ruce svíral klíč, zatímco v kapse u kalhot měl zastrčenou flašku s olejem.

Ellington zaklepal na dveře, jež mu byly otevřeny téměř okamžitě. Žena, která se v nich objevila se mohla pyšnit jednoduchou krásou. Mohlo jí být kolem padesáti let, v černých vlasech se tu a tam vinuly stříbrné prameny, ale celkově působily spíše jako dekorace, než jako znak stárnutí. Vypadala unaveně, ale pach, jenž následoval, když se jí zeptala, „Kdo jste?“ Mackenzie ujistil, že ta žena pije.

Ellington jí odpověděl, ale dal si pozor, aby přitom nepředstoupil před Mackenzie. „Jsem agent Ellington a tohle je agentka Whiteová. Jsme od FBI, řekl.

„FBI?“ zeptala se. „Proč sakra?“

„Jste Tammy Manningová?“ zeptal se.

„Jsem,” odpověděla žena.

„Mohli bychom prosím dovnitř?“ pokračoval Ellington.

Tammy po nich vrhla pohledem, který nebyl zdaleka tak podezřívavý, jako jednoduše nevěřící. Záhy však přikývla a pustila je dovnitř. Okamžitě je obklopil těžký pach cigaretového kouře. Vzduch ho byl doslova plný. Na starém stolku stál popelník plný popela, na němž jedna cigareta právě dohořivala.

Na gauči vedle stolku seděla další žena. Zdálo se, že je jí ta nečekaná návštěva poněkud nepříjemná. Mackenzie vlastně přišlo, že je žena až znechucená.

„Pokud máte společnost,” řekla, „možná bychom si přece jenom mohli promluvit venku.”

„Tohle není žádná společnost,” řekla Tammy. „Tohle je moje dcera Rita.”

„Dobrý,” řekla Rita a vstala, aby jim podala ruku.

Zdálo se, že toto byla mladší sestra Delores Manningové. Mohla být tak o tři nebo čtyři roky mladší a velice se podobala fotografii Delores, která byla na zadní straně knihy Chycena láskou.

„Rozumím,” reagoval Ellington. „Možná tedy, že je nakonec dobře, že jste tu také.”

„Proč?“ zeptala se Tammy a posadila se na gauč vedle dcery. Z popelníku si vzala odloženou cigaretu a zhluboka z ní potáhla.

„Včera večer bylo auto Delores Manningové nalezeno opuštěné se dvěma proraženými koly na státní silnici 14. Nikdo o ní od té doby neslyšel ani ji neviděl. Ani její agent, ani přátelé, prostě nikdo. Doufali jsme, že byste mohli vědět, kde je.”

Mackenzie vyčetla odpověď z tváře Rity Manningové ještě předtím, než Ellington domluvil.

„Panebože,” vydechla Rita. „Jste si jistí, že to bylo její auto?”

„Není o tom pochyb,” řekl Ellington. „Byla v něm i zcela plná krabice s výtisky jejího posledního románu. Vracela se z autogramiády v Cedar Rapids.”

„Ano,” řekla Rita. „Byla...nejspíše na cestě sem. To byl totiž její plán. Když se ale do půlnoci neukázala, usoudila jsem, že zůstala někde v motelu přes noc.”

„Měly jste v plánu, že tu přespíte?” zeptala se Mackenzie a schválně se přitom dívala na Tammy, která se zdála být mnohem více zaujata svou cigaretou, než hovorem.

„Tak nějak,” odpověděla však. „Volala mi minulý týden a říkala, že bude v Cedar Rapids. Říkala, že by se chtěla zastavit a já souhlasila. Potom jsem o tom dala vědět i Ritě a ta se tu včera také ukázala. Docela překvapení.”

„Řídila jsem celou cestu z Texasu,” dodala Rita.

„Kdy jste s Delores naposledy mluvila?” zeptal se Ellington Rity.

„Asi tak před třemi týdny. Obvykle se nám docela daří udržovat kontakty.”

„V jakém citovém rozpoložení byla, když jste spolu mluvily?” zeptala se Mackenzie.

„Byla v sedmém nebi. Zrovna s nakladatelstvím podepsala smlouvu na další tři knížky. Plánovaly jsme, že až příště přijede do Texasu, půjdeme popít na zábavu.”

„Vy jste studentka, rozumím tomu správně?” zeptal se Ellington.

„Ano, v posledním ročníku,” odpověděla.

„Paní Manningová,” řekla Mackenzie a ujistila se přitom, aby matka pochopila, že mluví k ní a ne k dceři, „pokud nevádí, že to tak řeknu, nezdá se, že by vás ty zprávy příliš rozrušily.”

Oslovená pokrčila rameny, vydechla oblak kouře a típla cigaretu do hromádky popela z těch předešlých. „Vypadá to, že kdosi od FBI ví líp než já, jak se ohledně toho mám cítit.”

„To netvrdím, paní,” řekla Mackenzie.

„Podívejte se...mluvíme tu o Delores. Ta holka má hlavu pevně posazenou na ramenech. Jsem si jistá, že zavolala Triple A nebo nějakou jinou bandu zlodějů, když ta kola píchla. Momentálně je nejspíš už na půl cesty zpátky do New Yorku. Pokud by se dostala do nějakých trablů, tak by zavolala.”

„Takže by jí nebylo trapné vám zavolat o pomoc?”

Tammy se nad tím na vteřinku zamyslela. „Nejspíše ne. Zavolala by o pomoc a potom začala vyšilovat, kdybych se začala moc ptát. Ona taková už je.”

Nelibost v jejím hlase byla téměř stejně hutná, jako vzduch v tom malém přívěsu.

„Takže nemáte ponětí, kde by mohla být?” pokračoval Ellington.

„Vůbec. Ať už je kdekoliv, neobtěžovala se zavolat a povědět mi to. To ale není žádné velké překvapení. Obecně mi toho moc neříká.”

„Dobrá,” řekl Ellington. Rozhlédl se přitom po místnosti a zamračil se. Mackenzie si byla jistá, že v tom okamžiku myslí na to samé, co ona: právě jsme promarnili hodinu a deset minut cestováním.

Podívala se na Ritu, protože Tammyina laxnost ji popouzela. „Pracuje na tom policie z Bent Creeku, stejně jako agenti dvou různých kanceláří. Podle toho, co víme, je nezvěstná zhruba dvacet devět hodin. Pokud najdeme něco nového, spojíme se s vámi.

Rita kývla a slabým hlasem dodala: „Díky.”

Mackenzie s Ellingtonem oba chvíli počkali, aby dali Tammy šanci cokoliv dodat. Když si namísto toho zapálila další cigaretu a sáhla po televizním ovladači, Mackenzie vstala a vydala se ke dveřím.

Jakmile se ocitla venku, zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu a pokračovala rovnou k autu. Když Ellington vyšel z domu, ona už si otvírala dveře u spolujezdce.

„Jste v pohodě?” zeptal se a mířil k ní.

„Nic mi není,” odpověděla. „Jenom nedokážu strávit lidi, kteří si vůbec nedělají starosti o vlastní rodinu.”

Chtěla znechuceně nasednout do auta, když tu se dveře přívěsu Tammy Manningové znovu otevřely. Oba agenti se podívali na Ritu, která se k nim hnala téměř poklusem. Došla k autu a s rozřeseným povzdechem je oslovila.

„Panebože, já se tak omlouvám,” řekla. Mackenzie si všimla, že i ona tady venku dýchá s viditelným ulehčením. „S mámou to jde trochu z kopce jak umřel táta. A když Delores prorazila jako spisovatelka, tak to mámu nějak urazilo.”

„Tohle nám nemusíte vysvětlovat,” řekl Ellington. „Občas to vidáme.”

„Bud'te ke mě ale upřímní...to s Delores...myslíte, že se zase najde? Nebo myslíte, že může být někde mrtvá?”

„Je příliš brzy něco takového povědět,” řekla Mackenzie.

„Bylo...no, bylo tam někde něco jako podezřelého?”

Mackenzie si vzpomněla na to obarvené sklo. Byla si docela jistá, že stále ještě měla trochu té barvy za nehty. Přesto však bylo příliš brzy na to vydat členům rodiny takovou informaci. Nebyl by to dobrý nápad, dokud nebude moci být spojena s dalšími stopami.”

„Znovu, zatím si nejsme jisti vůbec ničím,” odpověděla.

Rita přikývla. „Díky alespoň za to, že jste nám to dali vědět. Když něco najdete, tak zavolejte přímo mně. Mámu z toho pro teď vynechme. Nevím, co jí tak trápí. Ona jen...já nevím. Je to stárnoucí ženská, která neměla zrovna lehký život a nijak se nesnaží se z toho vyhrabat.”

Dala jim své číslo a potom se pomalu vrátila zpět na schody. Když Ellington nastartoval a couval na cestu, Rita jim zadumaně zamávala.

„Tak, co si myslíte?” zeptal se Ellington zatímco vedl auto mezi přívěsy. „Byl to promarněný čas?”

„Ne. Myslím, že teď o Delores víme dost na to, abychom mohli říci, že by zavolala, pokud by se její plány nečekaně změnily.”

„Jak si tím můžete být tak jistá?”

„Nejsem si tím jistá. Ale z toho, co jsme posbírali od Tammy a Rity se zdá, že se Delores snažila s rodinou udržovat kontakty. Rita říkala, že měly občas napjaté vztahy. Nemyslím si, že by se Delores ptala, jestli může přijet, kdyby nebyla žádná naděje na zlepšení. A pokud je tomu opravdu tak, jistě by zavolala, kdyby se její plány náhle změnily.”

„Možná, že si to s tím smířením rozmyslela.”

„O tom pochybuju. Matky a dcery...když se odcizí...bývá to dost tvrdé. Delores by se jistě o nic nepokoušela jenom proto, aby z toho potom zase vycouvala.”

„Je vidět, že znáte problematiku,” řekl Ellington. „Vaše analýza je působivá.”

Mackenzie ten kompliment skoro ani nevnímala. Myslela na svou vlastní matku - ženu, se kterou nemluvila už velmi dlouhou dobu. Analyzovat tento vztah pro ni bylo snadné. Věděla o tom všechno z vlastní zkušenosti. Nebylo nic těžkého to vztáhnout i k Tammy a Delores.

Přemýšlela nad tím, zda Delores Manningová v těchto jistě krušných chvílích na matku myslí. Tedy samozřejmě, pokud je vůbec ještě naživu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Mackenzie věděla, že kancelář FBI nejbližší Bent Creeku je v Omaze v Nebrasce. Pomyšlení na to, že by se vrátila do Nebrasky v oficiální pozici, bylo vzrušující, ale ještě mnohem více ji děsilo. Takže s Heidemanovým telefonátem o tom, že základna pro současné vyšetřování bude na policejní strážnici v Bent Creeku, jí spadl kámen ze srdce.

Spolu s Ellingtonem tam dorazili chvíli po šesté večer, a když Mackenzie procházela dveřmi do budovy, pocity ženy, pracující v jinak téměř výlučně mužském prostředí ozbrojených složek na středozápadě, se jí pomaloučku vracely. Někteří z policistů se na ni budou dívat téměř až misogynicky. Změna oblečení a titulu s tím očividně nic moc neudělala. I teď ji muži jistě rychle odsoudí jako policistku druhé kategorie.

Přestu tu však rozdíl byl. Mackenzie to totiž bylo úplně jedno. Nezajímalo jí, jestli někoho urazí nebo snad zraní jeho city. Byla tu jménem FBI a jejím posláním bylo pomoci nespécializované místní policii s člověkem, který tu ze silnic unášel ženy. Rozhodně je nenechá, aby se k ní chovali stejným způsobem, jako když na středozápadě pracovala naposledy jakožto detektiv u nebraské policie.

Když však vstoupila do stanice, zjistila, že alespoň část jejích obav není nutná. Možná, že titul přece jenom něco znamenal. Když je odvedli do zasedací místnosti, zjistila, že jim policisté objednali čínu. Jídlo bylo vyloženo na malém kávovém baru v zadní části místnosti a vedle něj stálo několik dvoulitrových lahví s pitím.

Thorsson s Heidemanem si v té chvíli již užívali nečekané večere a cpali se nudlemi lo mein a oranžovým kuřetem. Ellington se na Mackenzie podíval, jako kdyby chtěl říci, Co naděláš?, pokrčil rameny a vydal se k jídlu též. Mackenzie učinila to samé, zatímco do místnosti přicházelo ještě několik dalších lidí. Když si sedala za velký konferenční stůl se svou porcí sezamového kuřete s krabím ragú, jeden z policistů, kterého již předtím zahlédla na místě činu na silnici 14, k ní došel a podal jí ruku. Jeho odznak jí připomněl, že má tu čest s místním šerifem.

„Agentka Whiteová, že?“ zeptal se.

„To jsem já.“

„Rád vás poznávám, jsem šerif Bateman. Slyšel jsem, že jste se vy a váš partner vypravili do Sigourney promluvit si s matkou poslední unesené. Nějaké výsledky?“

„Nic. Jenom potenciální zdroj informací, který si můžeme odškrtnout za prověřený. A docela jistě potvrzení, že tu nejde o někoho, kdo by prostě změnil plány, nechal tu auto a nikomu se neozval.“

Šerif Bateman neskryval zklamání. Pokýval hlavou a odešel do jiné části místnosti, aby se připojil ke dvěma dalším policistům v hovoru.

Když si k ní Ellington přisedl, oba obrátili pozornost do přední části místnosti. Muž, který se již dříve představil jako asistent Wickline umísťoval na bílou tabuli fotografie a nákresy z míst činu a připevňoval je magnety. Další policistka - s Mackenzie jediná žena v místnosti - psala na druhé straně tabule poznámky.

„Zdá se, že si dávají záležet,“ poznamenal Ellington.

Mackenzie myslela na to samé. Předpokládala, že tohle bude nedbale poslepovaný cirkus podobný tomu, na kterém pracovala v Nebrasce. Ale způsob, jakým bylo v Bent Creeku vše organizováno, ji zatím jenom příjemně překvapoval.

O pár minut později se šerif Bateman došel zeptat policistů u tabule a následně vyhnal ty dva pryč z místnosti. Zůstala jenom policistka, jež se posadila za stůl. Bateman zavřel dveře a došel před tabuli. Pohledem přehlédl osazenstvo, sestávající ze čtyř agentů FBI a tří policistů z jeho sboru.

„Připravili jsme večeri, protože nemám ponětí, jak dlouho tu budeme,“ řekl. „Obvykle v Bent Creeku pomoc FBI nepotřebujeme, takže tohle je pro nás nové. Takže,

agenti, povězte mi, jestli je tu cokoliv, co můžeme udělat, aby všechno lépe fungovalo. Hlavně však chci předat slovo vám.”

Posadil se, čímž donutil Ellingtona s Thorssonem k výměně lehce zmatených pohledů. Thorsson se záhy ušklíbl a palcem Ellingtonovi naznačil směrem k tabuli. Odpovědnost přece musí být na agentech z DC.

Ellington s ním souhlasil. Proto lehce strčil loktem do Mackenzie a řekl: „Ano, takže, agentka Whiteová nás provede všemi informacemi i teoriemi, které zatím máme.“

Mackenzie by se na tom místě mohla klidně rozzlobit, že ji takhle strčil pod vlak, ale rozhodla se, že jí to nevadí. Malá část jejího já, která byla docela pyšná na práci, kterou dělá, si stejně přála být ve vedení věci. Možná, že se někde v skrytu duše dokonce chtěla vrátit se do této oblasti a mluvit k plně konferenčně způsobem, jaký jí v Nebrasce nikdy nebyl umožněn. Ať už byl však důvod jakýkoliv, teď byl čas to učinit. Mackenzie vstala a došla k tabuli, kde si nejprve prohlédla její obsah.

„Práce, kterou tu provedli vaši kolegové,“ začala a ukázala prstem na tabuli, „to celkem pěkně vysvětluje za mě. První unesená bydlela v Bent Creeku. Naomi Nylesová, čtyřicet sedm let. Zmizení ohlásila její dcera a stalo se před dvěma týdny. Její automobil byl nalezen na kraji silnice bez žádného zjevného poškození. Věřím, že policisté z tohoto oddělení neměli žádný problém to auto jednoduše odřít sem na stanici.“

„To je správně,“ řekl zástupce Wickline. „Auto je pořád na zadržovacím parkovišti.“

„Druhá zmizelá osoba byla šestadvacetiletá Crystal Hallová. Její zaměstnavatel je společnost Wrangler Beef z Des Moines a ti už potvrdili, že ji poslali na služební cestu na jednu dobytčí farmu poblíž Bent Creeku. Majitel farmy potvrdil, že se tam Crystal ukázala a potom zase odjela krátce po páté večer. Historie její kreditní karty ukazuje jako poslední záznam platbu v Subwayi v Bent Creeku a to v pět padesát dva.“

Mackenzie ukázala prstem na tabuli do místa, kde policista tuto informaci již připevnil.

„Otázka zní,“ řekl Bateman, „kdy tedy byla unesena. Její auto bylo nalezeno až zhruba o půl druhé ráno. Vzhledem k tomu, že si jej nikdo nevšiml dříve, i když mluvíme o nefrekventované čtrnáctce, se dá předpokládat, že se ve městě ještě nějaký čas zdržela. Docela totiž pochybuji, že by někdo měl takovou kuráž, aby ji sebral mezi půl sedmou a půl osmou. Pokud tu kuráž ale měli...“

Zastavil se, jako kdyby se mu nelíbilo, jak bude muset svůj komentář zakončit. Takže mu Mackenzie ušetřila trápení a udělala to za něj.

„Tak to znamená, že to je někdo, kdo to tu zná,“ řekla. „Nejspíše i včetně provozu na silnici 14. Nicméně, profil našeho člověka zatím o kuráži příliš nevyovídá. Spíše se schovává v temnotách. Pronásleduje je. Zatím jsme nedokázali objevit jedinou věc, která by svědčila o otevřeném chování.“

Bateman na to přikývl s úsměvem nejen na tváři, ale i v očích. Mackenzie už takový výraz dříve viděla. Přicházel od člověka, který nejenom souhlasil s tím, co říká, ale dokonce to i oceňuje. Stejnou reakci sklídila od té policistky a muže trpícího nadváhou, sedícího na druhém konci stolu. Ten si stále ještě pochutnával na večeri. Zástupce Wickline kýval hlavou a dělal si do notesu poznámky.

„Šerife,“ řekl Ellington, „máme nějaké údaje o tom, jak je ta silnice během dne běžně dopravně vytížená?“

„Monitoring od státu, který proběhl v roce 2012 uvádí, že mezi šestou večer a půlnocí po silnici projede přibližně osmdesát vozidel. Opravdu to není nijak rušná silnice. Ale mějte na paměti, že to se týká jenom té spisovatelky a Crystal Hallové. První unesená osoba, Naomi Nylesová, zmizela na oblastní silnici 664.“

„A jak v tu dobu vypadá doprava tam?“ zeptala se Mackenzie.

„Skoro žádná,“ odpověděl Bateman. „Myslím, že číslo bylo mezi dvaceti a třiceti. Wickline, pamatují si to správně?“

„Zní to správně,“ řekl Wickline.

„Když je už řeč o spisovatelce,“ pokračovala Mackenzie. „Delores Manningová, třicet dva let. Žije v Buffalu, ale kousek za Sigourney má rodinu. Pneumatiky jejího vozu byly proráženy rozbitým sklem na silnici. Střeby byly navíc nastříkané na černo, aby se neblýskaly v záři reflektorů. Její agent ji nahlásil za nezvěstnou asi tak hodinu a půl poté, co bylo nalezeno její auto. Objevil jej řidič nákladáku, který projížděl kolem zhruba ve dvě ráno. Agent Ellington a já jsme mluvili s její matkou a sestrou, ale nedokázaly nám dát žádné použitelné stopy. Vlastně se zdá, že tu nejsou žádné pořádné stopy ani u jednoho z těch zmizení. Tohle tedy je bohužel všechno, co zatím máme.“

„Díky, agentko Whiteová,“ řekl Bateman. „Takže, kam se odtud teď vydáme?“

Mackenzie se ušklíbla a hlavou mírně pokynula k baru s vyloženou čínou v zadním rohu místnosti. „No, je dobře, že jste plánovali dopředu. Myslím si, že nejlepší bude začít tím, že prověříme všechna nevyřešená zmizení v okruhu sta mil a za posledních deset let.“

Nikdo nic nenamítal, ale výrazy tváří Batemana, Wicklina i ostatních hovořily samy za sebe. Policistka pokrčila poraženecky rameny a zvedla ruku. „Já se můžu pustit do záznamů a všechno to vytáhnout.“

„To zní dobře, Robertsová,“ řekl Bateman. „Mohla byste mít výsledky během hodiny? Vezměte si na pomoc pár lidí z kanceláře.“

Robertsová vstala ze židle a chystala se opustit místnost. Mackenzie přitom neuniklo, že se na ni Bateman díval o něco déle, než ostatní muži v místnosti.

„Agentko Whiteová,“ řekl potom. „Máte sebemenší ponětí o tom, jaký typ podezřelého vlastně hledáme?“ V tak malém městě, jako je Bent Creek, platí, že čím rychleji můžeme vytypovat člověka, tím rychleji se dostaneme k tomu pravému.“

„Bez jakýchkoliv pořádných stop bude těžké někoho označit,“ odpověděla Mackenzie. „Je tu jenom pár věcí, o kterých se můžeme pouze dohadovat. Agente Ellingtone, chtěl byste na tuhle část převzít?“

Ellington se usmál s pusou plnou ranního závitku a zbytkem v ruce: „Prosím, pokračujte. Jde vám to skvěle.“

Bylo to opět jejich obvyklé špičkování a ona doufala, že to pro ostatní v místnosti není až příliš nápadné. Nabízela mu slovo jako projev uznání – aby mu ukázala, že se nesnaží strhnout na sebe všechnu pozornost. On to ale všechno smetl stranou. Vzhledem k jídlu se naopak zdálo, že je vlastně rád, že to ona všechno obstará sama.

„Zaprvé,“ pokračovala tedy a ze všech sil se snažila nenechat se rozhodit, „podezřelý je téměř s jistotou místní. Jeho schopnost zhodnotit dopravní situaci a pravděpodobně i výrazná trpělivost, by pro zúžení počtu kandidátů mohly trochu pomoci. Minulé případy statisticky dokazují, že pokud si podezřelý dává s únosy a jejich plánováním takhle záležet, nedělá to proto, aby ty ženy potom zabil. Jak jsem řekla, zdá se, že je rafinovaný. Všechno, co o něm zatím víme – útok, když jsou oběti zranitelné, v noci a pravděpodobné plánování akce – to vše směřuje k člověku, který nemá tendence být násilný. Koneckonců, proč by trpělivě osnoval únos jenom proto, aby oběť vzápětí zabil? Spíše to vypadá, že ty ženy sbírá a schovává si je pro něco lepšího.“

„Ano,“ řekla Robertsová. „Ale pro co by je mohl chtít?“

„Je příliš mimo předpokládat, že tam jde o sex?“ zeptal se zástupce Wickline.

„Vůbec ne,“ odpověděla Mackenzie. „Vlastně, pokud je náš podezřelý opravdu nesmělý člověk, je to další rys, se kterým bychom v jeho profilování měli počítat. Nesmělý, který tímto způsobem pronásleduje ženy, protože jinak není schopný s nimi navázat kontakt. Obvykle jsou to násilníci, kteří ale zároveň dělají, co je v jejich silách, aby ženu nezranili.“

Tímto si vysloužila pár dalších obdivných pohledů. Vzhledem k tématu, o kterém se mluvila, si je však nedokázala nijak užít.

„Jenže to nemůžeme vědět jistě, že?“ zeptal se Bateman.

„Ne,“ odpověděla Mackenzie. „A právě proto jsme všichni pod tlakem. Tohle není jenom nějaký vrah, o kterém bychom mohli předpokládat, že už znovu neudeří. Ten člověk je psychotický a nebezpečný. Čím déle naše pátrání potrvá, tím déle si s těmi ženami bude moci dělat, co se mu zlíbí.“

KAPITOLA SEDMÁ

Nasyceni čínským jídlem a informacemi o všech třech únosech opustili Mackenzie s Ellingtonem policejní stanici v Bent Creeku v 21:15. Jediný motel ve městě – Motel 6, který vypadal, jako kdyby nebyl natřen, ozdoben nebo alespoň povšimnut od poloviny osmdesátých let – byl jenom pět minut jízdy vzdálen. Nebylo žádným překvapením, že se tam pro ně našly dvě prázdné místnosti, které si mohli pronajmout na tak dlouho, jak jenom chtěli.

Když opustili stanici a vystoupili ven do noci, Mackenzie se rozhlédla po parkovišti. Bent Creek bylo opravdu velmi malé město. Tak malé, že dokonce i místní obchodníci spolupracovali, aby využili prostor co nejefektivněji. Vypovídal o tom už jenom fakt, že na druhé straně parkoviště patřící Motelu 6 fungoval nevelký bar. Mackenzie si pomyslela, že to vlastně docela dává smysl. Kdokoliv, kdo by chtěl bydlet v motelu v Bent Creeku, se také velice pravděpodobně potřeboval napít.

Ona sama se rozhodně na panáka cítila.

Ellington jí lehce poklepal na záda a vyrazil tím směrem. „Pítí je na mě,“ řekl.

Mackenzie si začínala užívat suchý a poměrně jednoduchý humor, který spolu postupně vyvinuli. Dříve mezi nimi bylo jakési trapné napětí, ale to už bylo v tomto okamžiku skoro pryč. Aby toho docílili, vytvořili si jakési proměnlivé přátelství založené na jejich práci – práci, která si vyžadovala logické myšlení s nulovou tolerancí k nesmyslným gestům a řečem. Zatím to fungovalo docela dobře.

Přidala se k němu a když přešli parkoviště a vstoupili do baru – trochu neoriginálně pojmenovaného Bent Creek Bar – byla temnota noci vystřídána zakouřeným přítím, jež bylo pro podniky podobného typu tak charakteristické. Ze zaprášeného jukeboxu hrála stará píseň od Travise Tritta. Mackenzie s Ellingtonem se usadili na rohu baru. Objednali si pivo a jako kdyby jednoduchost toho baru znemožňovala uvolnit se a možná se i bavit, Ellington se rychle vrátil zpátky k práci.

„Myslím, že ty vedlejší cesty, co vystřelují ze silnice 14, stojí za prověření,“ řekl.

„Souhlas,“ odpověděla. „Docela se divím, že to nebylo zmíněno na žádném z těch papírů, se kterými policie pracuje.“

„Možná, že to tu jenom znají lépe, než my,“ namítnul Ellington. „Klině to můžou být jenom slepé polňačky, které po chvíli prostě končí. Je tu důvod, proč jste se na ně nezeptala, když jsme byli v zasedačce?“

„Skoro zeptala,“ řekla. „Ale oni to všechno tak skvěle poskládali...nechtěla jsem jim to pošlapat. Celá tahle věc s policejním oddělením, které před námi ohýbá záda a snaží se, je pro mě něco nového a silně nečekaného. Nadhodím to zítra. Pokud by to bylo super důležité, rozhodně by je už prověřili sami nebo by je dnes večer alespoň zmínili.“

Ellington přikývl a napil se svého piva. „Sakra, skoro jsem zapomněl,“ řekl. „Bylo mi to velice líto, když jsem se doslechl o Bryersovi. Pracoval jsem s ním jenom párkrát a navíc ještě nepřímo. Ale vždycky se mi zdál jako slušný a milý chlap. Navíc skvělý agent podle toho, co jsem slyšel.“

„Ano, byl úžasný,“ odpověděla Mackenzie.

„Nejsem si jistý, jestli byste tohle chtěla slyšet, nebo ne,“ pokračoval Ellington, „ale vaše párování s ním poté, co jste nastoupila k FBI, bylo mnoha lidmi považováno za trochu kontroverzní. Bryers byl tak trochu něco jako horké zboží. Jeden z nejlepších. Ale když se mu doneslo, že je tu ta možnost, byl jednoznačně pro. Myslím, že někde hluboko v duši odjakživa chtěl být mentorem. A myslím, že dostal dobrého studenta hned napoprvé.“

„Díky,“ řekla. „Ale zatím nemám pocit, že bych si to něčím zasloužila.“

„Proč ne?“

„No...já nevím. Možná, až se mi podaří vyřešit případ, během kterého něčím McGratha desetkrát nenaštvu.“

„Dělá to jenom proto, že od vás hodně očekává. Přišla jste k nám a od začátku připomínáte knot dynamitu, který už hoří a jen a jen vybuchnout.“

„A proto nás dal pro tentokrát dohromady?“

„Ne. Myslím, že mě tu chtěl jenom kvůli mým konexím s kanceláří v Omaze. A mezi námi a nikým dalším, on si opravdu přeje, abyste v tomhle případě uspěla. Chce, abyste zazářila a se mnou na palubě budete mít menší šanci skončit v jednom z těch kovbojských sálíčků, ke kterým tak tíhnete.“

Mackenzie se s ním chtěla začít hádat, ale přitom věděla, že má pravdu. Takže se namísto toho jenom napila ze svého piva. Z jukeboxu se nyní valila hudba Bryana Adamse a nějak se přihodilo, že si Mackenzie objednala další.

„Takže, povězte mi,“ pokračovala. „Pokud bych na tomhle nedělala s vámi, jak byste k tomu přistupoval? Co byste dělal?“

„Stejně, jako to děláte vy. Pracoval bych ve spojení s lokální policií a pokoušel se mezi nimi dělat přátele. Dělal bych si poznámky o všem možných teoriích, které by mě napadaly.“

„A napadá vás nějaká?“ zeptala se.

„Žádná mimo těch, které jste již zmínila v zasedačce. Myslím, že jsme na něco kápli...že je tenhle člověk jakýmsi sběratelem. A stydlivým samotářem. Jsem si docela jistý, že ty ženy neunášíš jenom proto, aby je zabil. Myslím, že v tomhle máte naprostou pravdu.“

„Co mi nedělá dobře,“ řekla Mackenzie, „jsou všechny ty ostatní důvody, proč by ty ženy unášel a sbíral.“

„Všimla jste si, že šerif Bateman držel v místnosti po celou dobu policistku ženského pohlaví?“ zeptal se Ellington.

„Ano. Robertsovou. Myslím, že to bylo ve snaze udržet konverzaci zaměřenou na fakta a ne na spekulace. Spekulace o důvodech, proč by ten člověk měl ty ženy držet. K diskuzím o znásilňování, sexuálním zneužívání a tak, by nejspíše bylo mnohem snazší sklouznout, kdyby v místnosti nebyly další ženy.“

„To vás zneklidňuje?“ zeptal se Ellington.

„Dříve tomu tak bylo. Docela jsem kvůli tomu vyšílovala. Ale teď mi to ani moc nevadí.“ Toto nebyla sto procentní pravda, ale Mackenzie si nepřála, aby to o ní Ellington věděl. Ve skutečnosti jí totiž podobné případy nutily vydat ze sebe jenom to nejlepší právě proto, že nedokázala zachovat klidnou hlavu.

„Je to na prd, co?“ pokračoval. „Ta část našeho já, která časem vůči podobným věcem zlhostejní.“

„Ano,“ odpověděla. Zároveň se znovu schovala za pití svého piva. Fakt, že se Ellington odhodlal k takovému kroku, jí docela zaskočil. Pro něj možná nic moc neznamenal, ale v jejích očích to bylo vyjádření jisté míry zranitelnosti.

Dopila svoje pivo a poslala jej na konec baru. Když si toho barman všimnul a chtěl se vydat k ní, odmává jej. „Jsem v pohodě,“ řekla, otočil se k Ellingtonovi a dodala: „Říkal jste, že zaplatíte, že?“

„Ano, zatáhnou to. Dejte mi chvilíčku. Doprovodím vás k pokoji.“

Bylo jí trapně z lehkého vzrušení, které při těch slovech pocítila. Ve snaze zastavit jej ještě předtím, než se vyvine v něco většího, zakroutila hlavou. „To není nutné,“ řekla. „Dokážu se o sebe postarat.“

„Já vím, že ano,“ odpověděl a rovnou posunul svou prázdnou sklenici po baru. „Pro mě ještě jednu,“ řekl barmanovi.

Mackenzie mu zamávala a vydala se ven. Když potom kráčela po parkovišti, malá část jejího já si nemohla pomoci a musela myslet na to, co by se stalo, kdyby se k motelu vracela s Ellingtonem. Co by na ně čekalo kdyby dorazili ke dveřím a žaluzie by byly staženy.

Uběhlo dobrých dvacet minut, než jí ty myšlenky zcela opustily. Jako obvykle použila práci, aby se od podobných věcí odreagovala. Otevřela svůj laptop a zobrazila si emaily. Našla několik nových zpráv od policejního oddělení Bent Creek, které přišly za poslední půlden – další způsob, jakým jí tu rozmazlovali.

Poslali jí mapy oblasti, hlášení o pouhých čtyřech zmizelých osobách za posledních deset let, analýzu dopravní situace provedenou státem Iowa v roce 2012, a dokonce i seznam všech zatčení provedených za posledních pět let, kdy měli zatčení v rejstříku nějaký záznam o napadení. Mackenzie si to všechno prohlédla a potom se blíže zaměřila na ty čtyři zmizelé osoby.

Dvě z nich byly považovány za útěkáře z domova a Mackenzie s tím závěrem po přečtení podrobností souhlasila. Oba případy byly učebnicovým příkladem rozzlobených teenagerů, kteří byli znuděni životem v malém městě a odešli z domova mnohem dříve, než by se to rodičům líbilo. Jednou z nich byla čtrnáctiletá dívka, která svou rodinu před dvěma roky nakonec kontaktovala a pověděla jim, že nyní žije docela pohodlně v Los Angeles.

Další dva případy byly ale komplikovanější. Jeden hovořil o desetiletém chlapci, který byl unesen z dětského hřiště u kostela. Když se toho někdo konečně doptával, byl již tři hodiny nezvěstný. Mezi místními se říkalo, že jej odvezla jeho babička a to kvůli neutěšené situaci v rodině. Rodinné drama plus pohlaví a věk uneseného Mackenzie nutily pochybovat, že tu může být nějaké spojení na současné případy.

Čtvrtý případ vypadal slibněji, ale i tak byl dost slabý. První, co vzbudilo její pozornost bylo, že se rovněž odehrál v souvislosti s autonehodou. V roce 2009 vyletěli Sam a Vicki McCauleyovi ve sněhové bouři ze silnice. Když policie a ambulance dorazily na místo, Sam byl sotva naživu a nakonec zemřel po cestě do nemocnice. Neustále se ptal, kde je jeho žena. Podle zprávy musela být Vicky McCauleyová při nehodě vymrštnuta ven z auta, ale její tělo se nikdy nenašlo.

Mackenzie prošla hlášení dvakrát, ale neobjevila nic, co by popisovalo důvod havárie. Několikrát byla zmíněna zledovatělá vozovka, což bylo dobré vysvětlení, ale Mackenzie si přesto myslela, že by bývalo stálo za to, jít v tomto aspektu trochu hlouběji. Pročetla hlášení ještě jednou a potom jej začala znovu simultánně s hlášením o únosu Delores Manningové. Všechno nasvědčovalo tomu, že jediným spojením mezi těmi dvěma nakonec byl fakt, že se to stalo při autonehodě.

Po chvíli se rozhodla pro jiný přístup a pokusila se zařadit tři současná zmizení vedle těch čtyřech případů. Bylo to skoro nemožné. Dva neobjasněné případy byly považované za útky a i když v obou případech šlo o ženy, bylo zde příliš mnoho otevřených možností. Navíc, tři unesené ze současnosti zmizely ze svých automobilů. Možná proto, že uvíznout na takové cestě, se stávalo poměrně často. V každém případě to nijak nesedělo na útěk z domova náctileté holky. Ty případy na sebe jednoduše nepasovaly.

Tenhle chlápek nestojí o problémové náctileté, které utíkají od mámy s tátou. Jde po ženách. Ženách, které z nějakého důvodu jezdí venku v noci ve svých autech. Možná, že si uvědomuje, že je tu naděje, že mu někdo ve snaze získat pomoc snáze uvěří – obzvláště potom ženy.

Na druhou stranu, většina žen by byla velice opatrná, kdyby se u nich v noci objevil neznámý muž. Obzvláště v okamžiku, kdy jsou jejich auta rozbitá.

Možná, že ho znají...

To se také zdálo přitažené za vlasy. Podle toho, co jim pověděly Tammy a Rita Manningovy, neznala Delores v Bent Creeku vůbec nikoho.

Mackenzie se vrátila k případu McCauleyových. Především proto, že byl jediný, kde bylo alespoň slaboučké vlákénko podobnosti. Potom se znovu podívala do emailové schránky a otevřela ten úplně nejčerstvější. Odpověděla na něj:

Velice vám děkuji za pomoc. Říkala jsem si, jestli byste mi mohli co nejrychleji poskytnout pár dalších informací. Ráda bych získala seznam a kontaktní údaje členů rodiny McCauleyových, kteří žijí v okruhu padesáti mil. Pokud byste náhodou měli číslo na agenta Delores Manningové, bylo by to úplně skvělé.

Mackenzie se cítila skoro provinile, že si takovým způsobem vyžádala informace. Jenže pokud policejní oddělení v Bent Creeku opravdu chtělo tak hodně pomáhat, hodlala jejich zdroje využít, jak jen to bude možné.

S odesláním emailu otevřela další dokument...ten, který se jí úspěšně dařilo odkládat už skoro tři týdny. Rychle prolístovala všemi stránkami, až našla jednu fotografii.

Byla to navštívenka se jménem jejího otce napsaným rukou na zadní straně. Na té přední, jež zobrazovala fotografie předchozí, bylo tlustým písmem napsáno jméno společnosti: Barker Antiques: Nové i staré sběratelské rarity.

To bylo vše. Mackenzie už dávno věděla, že to místo neexistuje – alespoň o něm ona sama ani FBI nedokázali nic zjistit – což to všechno jenom zhoršovalo. Dívala se na kartu a bolelo ji u srdce. Momentálně byla jenom asi dvě hodiny jízdy od místa, kde její otec zemřel a možná tři hodiny od místa, kde byla nalezena ta navštívenka – téměř dvacet let po jeho smrti.

Nebyl to její případ...ne doopravdy. McGrath jí dal něco jako podpultové povolení asistovat, když bude moci, ale zatím se na případu nic nedělo. Myslela na Kirka Petersona, detektiva, který odhalil vazby odkazující současný případ k tomu týkajícímu se jejího otce. Nakonec mu skoro zavolala, ale zarazila se, když zjistila, že je 23:45. Navíc, o čem by si asi tak povídali, než o tichu, které se kolem současného i toho znovuotevřeného případu rozprostíralo?

Jenže ona mu potřebovala zavolat. Možná, že po tomhle případu by se mohla Petersonovi a případu v Nebrasce věnovat naplno. Už bylo na čase, aby tu obludu ohledně vraždy jejího otce konečně jednou provždy smetla ze stolu.

Připravila se do postele, vyčistila si zuby a převlékla se do tenkých tepláků a trička. Ještě než se však uložila, ještě jednou a naposledy se podívala na telefon, zda nemá další emaily.

Zjistila, že její požadavek na Bent Creekskou polici byl zodpovězen pouhých sedmnáct minut poté, co email poslala. Informace, jež obsahoval, si uložila mezi ostatní dokumenty a chvíli přemýšlela, jak zorganizovat zítřejší den. Teprve poté si konečně dovolila zhasnout, uvolnit se a trochu se prospat.

Nerada zakončovala den tím, že dumala o nezodpovězených otázkách. Zpočátku to nedokázala a často končila přemýšlením o případu místo spaní, ale po čase se přece jen naučila nechávat nové otázky na další den a nechat odpovědi přes noc uzrát v temnotě a pohodlně mimo její mysl.

KAPITOLA OSMÁ

Mackenzie zrovna dokončila oblékání, když tu někdo zaklepal na dveře jejího motelového pokoje. Podívala se kukátkem ven a spatřila Ellingtona. V ruce držel malou krabici na níž stály dva papírové kelímky s kávou. Otevřela dveře a pustila jej dovnitř, i když si nebyla jistá, jak se má připravit na celý den, když tu bude s ní. Odjakživa si zakládala na přesnosti a tendenci začít pracovat brzy. A teď se zdálo, že Ellington bude v této oblasti více než dobrý soupeř.

„Vyrušuji snad komplikovaný proces ženské přípravy na den?“ zavtikoval, zatímco pokládal krabici a kávu na malý noční stolek vedle její naštěstí již ustlané postele.

„Ne, jsem hotová,“ řekla a s radostí přijala kávu.

Ellington otevřel krabici a odhalil půl tuctu koblih. „Je to sice trochu klišé,“ řekl. „Ale sakra...je tu něco lepšího než čerstvé koblihy?“

Mackenzie si namísto odpovědi jednu vzala a ukousla si.

„Takže, jak bude dnešek probíhat?“ zeptal se Ellington.

„Proč se ptáte mne?“

Pokrčil rameny a vzal si vlastní koblihu. „Povězme si to na rovinu, Whiteová. Já vím, že pracujete lépe, když jste ve vedení. To neznamená, že nejste dobrá podpora, pokud tomu tak není. Ale fakta jsou fakta. Já nemám problém s tím, když show povedete vy. Ostaně, já si váš úspěch přeju stejně jako McGrath. Takže se ptám znovu: Co nás dneska čeká?“

„No, včera jsem se dívala na případy zmizení za posledních deset let,“ odpověděla Mackenzie. „Je tam jenom jeden případ, který stojí za pozornost – autonehoda během sněhové bouře, kdy žena vypadla z auta, ale její tělo nebylo nikdy nalezeno. Vicki McCauleyová.“

„Jak dlouho je to?“ zeptal se.

„Stalo se to v roce 2009. Mám informaci, že v oblasti stále žije jedna příbuzná a myslala jsem si, že by stálo za to si s ní promluvit. Také chci zavolat agentce Delores Manningové. Možná, že mají nějaké detaily o jejím životě, které by nám mohly pomoci. Vzhledem k tomu, že její rodina žije tak blízko oblasti, kde k únosům dochází, musím přemýšlet, že by stálo za to prověřit její osobní život.“

„Inu, pojďme tedy na to,“ řekl Ellington.

Mackenzie se podívala na telefon, aby zjistila, že je 7:50. Uškříbla se na Ellingtona a napila se ze své kávy. Byla černá, což obvykle nebyla její volba, ale nehodlala si stěžovat.

„Vy jste ranní ptáče, co?“ zeptala se.

„Záleží na případu. Čím více odpovědí je potřeba získat, tím snadněji se mi daří se vyhrabat z postele.“

„No, vzhledem k tomu, že součet všech odpovědí, které máme je nula, myslím, že jste se musel vzbudit velice brzy.“

Ellington přikývnul a napil se ze své kávy. Společně se potom odebrali z místnosti na parkoviště. Když usedli v autě, Ellington se ujal volantu, zatímco Mackenzie okamžitě začala na telefonu vyťukávat číslo agentky Delores Manningové. Také si uvědomila, že má Ellington v něčem pravdu. Opravdu bylo snazší vyrazit, když tu nebylo nic s čím mohli začít pracovat. Pocit, že je tu šance odhalit něco, co je může dovést k těm třem uneseným ženám, byl takhle po ránu silnější. I Mackenzie se už nemohla dočkat, až se do toho pořádně pustí.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.